

Anbringelsesområdet – det mener Dansk Socialrådgiverforening

DS mener helt grundlæggende, at børn i udsatte positioner skal hjælpes så tidligt som muligt med en forebyggende og understøttende indsats, der kompenserer dem for de udfordringer, de hver især har eller møder. Støtten skal ske med udgangspunkt i barnets perspektiv og med en helhedsorienteret indsats, hvor barnets forældre, familie, hverdagsperspektiv og læring støttes for at sikre barnet et så godt og udviklende liv som muligt.

Anbringelser af børn og unge i socialt udsatte positioner, er et symptom på sociale problemer, og som sådan må det være et mål for et samfund som vores, at børn og familier hjælpes så godt, at børn vokser op i deres familie, og antallet af anbringelser falder. Når det er sagt, så er anbringelsesområdet også et kompliceret område, og det dækker børn, unge og familier med meget forskellige vilkår og problemer. Der er helt små børn, for hvem vi må sige, at deres livsmuligheder bedst tilgodeses ved en barndom i en anden familie end hos dem, der har født dem. Der er unge, som burde være blevet støttet meget tidligere. Der er børn og unge, der udvikler problemer og psykiske sårbarhed, som ikke i alle tilfælde kan forebygges. Det må derfor også være et fælles mål, at anbringelserne udvikles og er i stand til at realisere de bedst mulige udviklingsvilkår for de børn og unge, de har i deres varetægt.

Andelen af anbragte børn og unge på en årgang har været forholdsvis stabil på en procent i alle de år, hvor vi har registreret anbringelser. Antallet svinger fra år til år, og forskellige tendenser præger udviklingen. Således har der gennem de seneste 10 år været et lille fald i anbringelser med samtykke, mens antallet af anbringelser uden samtykke er steget.

Men i det store billede har vi en anbringelsespraksis og et anbringelsesområde, som har været meget stabilt og uden den store udvikling gennem mange år. Dertil kommer, at mange undersøgelser viser, at det ikke går rigtigt godt med at opfylde det mål for de børn og unge, der anbringes, at de får samme muligheder for udvikling, sundhed og et selvstændigt voksenliv som øvrige børn¹. Det er der naturligvis mange forklaringer på, men vi bør som fællesskab kunne kompensere dem bedre, end vi gør i dag. Det er ikke godt nok.

Vi har i det følgende udtaget nogle temaer med relevans for anbringelsesområdet, hvor vi set fra vores perspektiv mener, at der er behov for udvikling og initiativer.

¹ Målsætningen for den særlige indsats for børn og unge, som fremgår af Servicelovens § 46.

Barnets hele liv

Det er grundlæggende og vigtigt, at det sociale arbejde med børn og unge tænkes ind i et helhedsperspektiv. Et helhedsperspektiv betyder at støtten tager højde for den virkelighed og de forskellige arenaer, barnet lever og færdes i. Et helhedsperspektiv betyder også at støtten så vidt muligt skal tage højde for barnet i et livsperspektiv – altså et længere tidsperspektiv. Et helhedsperspektiv med disse fordringer sætter for alvor barnet i centrum for den indsats, vi beslutter og iværksætter, og det optimerer muligheden for, at barnet sikres kontinuitet og stabilitet i sit livsforløb.

En tidlig og langvarig anbringelse er den mest forsvarlige opvækst for en meget lille andel af børn i det danske samfund. Men for de fleste børn og unge i udsatte positioner i Danmark indgår anbringelsen som et led i en samlet støtte til at sikre, at børn og unge får samme mulighed for personlig udvikling, sundhed og et selvstændigt voksenliv som øvrige børn og unge.

Etablering og udvikling af anbringelsesområdet i Danmark har - grundet historie og de strukturelle vilkår - for et stort flertal af anbringelserne været præget af, at døgntilbuddene til en vis grad er afkoblet fra den kommunale myndighed og fra børn og forældres hverdagsarenaer. Der har historisk været en opfattelse af, at udsatte børn havde bedst af at blive anbragt langt fra hjemmet og deres miljø, gerne på landet med frisk luft. Tidligere store "anstalter" har dannet baggrund for mange af de tidligere og nuværende døgntilbud. Døgntilbuddene har indtil 2007 for de flestes vedkommende været et amtsligt ansvar. Der har traditionelt været mange private tilbud, som har ageret på leverandørvilkår overfor kommunerne. Socialtilsynet har siden 2011 sikret et kvalitativt løft af anbringelsesstederne, men det har også skærpet stedernes kommunale uafhængighed.

De sidste års udvikling med en tidlig og forebyggende indsats på børn og ungeområdet har dog trukket i en anden retning, og der er eksempler på døgnstilbud og anbringelsesforløb, som meget mere grundlæggende tænker et helhedsperspektiv ind. Som støtter børn og forældre fleksibelt i deres hverdagsarenaer, som har fokus på et læringsmiljø – også i relation til barnets placering i Folkeskolen - og som tilbyder og udvikler den støtte, som børn og forældre ønsker. Et kendt og beskrevet eksempel på dette er Hvidborg og Porten i Hvidovre kommune².

DS mener, at anbringelser og døgntilbud skal tænkes fleksibelt ind i en helhedsorienteret støtte til børn og unge. Det er nødvendigt at få fokus på og viden om de tilbud, der udvikles med dette formål. Herunder må det vurderes, om der kan skabes bedre rammer for, at sådanne tilbud kan udvikles i alle kommuner, og så tæt på barnets almene hjemarene, så afstandene ikke giver oplevelsen af eksklusion.

Fokus på støtte til forældrene

² "Døgninstitutioner gentænkt" af Andreas Granthof Juhl, Mikala Frølich, Heidi Larsen og Sidsel Rønne Ackermann.

Socialt arbejde med udsatte børn og unge i dag arbejder ud fra en forståelse af, at familien er det vigtige. Forståelsen bygger på psykologisk viden om relationer og om børns tilknytning samt på forskning, der viser, at tidligere anbragte børn og unge langt overvejende kun har deres biologiske netværk – ikke mindst søskende – at trække på, når de som voksne skal leve selv. Derfor er familierelationerne vigtige, og arbejdet med børn og familier bør tage udgangspunkt i et samarbejde, et medejerskab til fælles mål for barnet og familien.

Realiteten er, at vi langt fra er gode nok til at arbejde systematisk med og sikre forældrene støtte – særligt når børn er anbragt. Det er i hvert fald det indtryk, man får, når man fx ser på børns og unges handleplaner under en anbringelse³, og det er også de erfaringer, som anbragte børn, forældrene og andre på feltet fortæller om.

Der er nu flere og flere kommuner, som arbejder systematisk med helhedsorienteret indsats til udsatte familier med gode resultater⁴.

DS mener, at forældresamarbejdet og forældre støtten til børn og unge i udsatte positioner – herunder til forældre med børn, der er anbragt periodisk eller i en længere periode skal fremmes. Der bør iværksættes initiativer centralt, som kan støtte en udvikling af denne indsats. Herunder udbrede kendskab til og sikre udvikling af virksomme metoder og tilbud om forældre støtte og om helhedsorienteret familiearbejde.

DS mener, at forældre til udsatte og anbragte børn og unge bør sikres en sammenhængende og massiv indsats, og at lovgivningen i højere grad skal støtte op om det. Det skal ske, uanset om de via indsatsen skal gøres i stand til at varetage deres forældreopgave, eller om de skal være forældre på deltid til anbragte børn.

Fokus på læring og uddannelse

Forskning og undersøgelser kan dokumentere, at læring, en god skolegang og en uddannelse er den stærkeste og vigtigste beskyttelsesfaktor for udsatte børn og unge⁵. Skole og uddannelse kan være "vejen ud af udsathed", idet succes med skole og uddannelse kan styrke barnets selvværd og skærme det mod yderligere stigmatisering. Forskningen viser også, at et fælles skolefokus med et styrket og mere effektivt samarbejde mellem myndighed, skole, PPR, anbringelsessted, sundhedsplejerske m.fl. er med til at opprioritere fokus på det udsatte barns skolegang.⁶

³ "Kommunernes brug af handleplaner til anbragte børn og unge", Ankestyrelsen oktober 2019

⁴ "Helhedsorienteret socialt arbejde med udsatte familier" af Anne Marie Villumsen

⁵ Bo Vinnerljungs arbejde er et eksempel på dette.

⁶ "Der er gode grunde til at interessere sig for udsatte børn og unges skolegang" Socialstyrelsen, KL og Børne- og socialministeriet. 2018

Dette til trods så er det veldokumenteret, at der ikke er et tilstrækkeligt fokus på læring og skolegang, at forventningerne udsatte børn og unges læring er lave, og at deres kapacitet i forhold til læring er undervurderet.

Udsatte og anbragte børn og unge klarer sig dårligere i skolesystemet. Færre gennemfører grundskolen, færre kommer i gang med en uddannelse, skoleresultaterne er ringere, og der er større ulovligt fravær, når man sammenligner med øvrige børn og unge.

De sidste års kommunale omstillinger til en tidlig og forebyggende indsats har medført et betydeligt større fokus på læring og skolegang, hvilket afspejles i det 'mind-set', som mange kommuner arbejder systematisk med som led i det nye sociale børnearbejde. Det ses bl.a. i, at der i rigtigt mange kommuner er fremskudte indsatser i form af skole- og dagtilbudssocialrådgivere.

DS mener, at det er positivt, at det i serviceloven er tydeliggjort, at kommunen skal tage hensyn til barnets eller den unges skolegang – herunder søge at undgå skoleskift – ved valg af anbringelsessted. Men vi mener også, at det skal følges op med yderligere tiltag, så samarbejde mellem skole og socialområdet også på tværs af kommunegrænser fremmes.

DS mener, at alle kommuner skal være lovgivningsmæssigt forpligtet til at støtte udsatte og anbragte børn i forholdt til læring ved at stille skole- og dagtilbudssocialrådgivere til rådighed for skole og dagtilbud, så begyndende problemer i almensektoren kan opspores og handles på tidligst muligt, og således at de fagprofessionelle i skole og dagtilbud kan støttes i at sikre udsatte / anbragte børn og unge læring.

DS mener, at der skal ske en udbredelse af programmer og indsatser, der støtter skolefokus og lektielæsning⁷ i alle de anbringelser, hvor der er problemer med at kunne støtte børn og unge med dette. Det bør særligt være et fokuspunkt i forhold til plejefamilierne, hvor forudsætningerne for at støtte med læring af det anbragte barn kan være vanskelige.

Fokus på hverdagslivet og netværk

I den gode sociale indsats arbejdes der sammenhængende med barnets og familiens hverdagsarenaer for at lykkes med en ønsket udvikling og læring. Fokus på hverdagsliv og netværk er ikke mindst vigtigt for børn, der er anbragt uden for hjemmet.

Det bør være en meget vigtig del af opgaven under en anbringelse at sikre et hverdagslivsperspektiv og fastholde eller udvikle et netværk for barnet og den unge.

⁷ F.eks. har Egmontfondens signaturprojekt "Lær for livet" har en række programmer, der kan støtte læring blandt udsatte og anbragte børn.

Det handler om at sikre, at børn og unge får almindelige hverdagslivskompetencer, og det handler om at sikre, at der er et netværk for barnet efter anbringelsen.

Der er alt for mange beretninger om unge, der ikke er i stand til at navigere i samfundet, når de skal stå på egne ben. Der er alt for mange tidligere anbragte børn og unge, der er ensomme og uden en livline, når der er noget, der går galt senere i livet.

Der er mere fokus på hverdagsliv og netværk i anbringelserne, og Socialtilsynenes kvalitetsmodel rummer også en måling på dette. Desuden er der en lang række tilbud og projekter, som forsøger at imødekomme behovet for, at anbragte og udsatte børn og unge kobles til hverdagslivet og netværk. Og tilbud, der tilbyder støtte til ung tidligere anbragte i deres videre vej i livet.⁸

DS mener, at det bør være en kommunal forpligtelse at kunne tilbyde alle anbragte og tidligere anbragte børn og unge en 'base', som er et åbent tilbud om støtte og sparring i livet – et tilbud som hensigtsmæssigt kan ske ved samarbejdsaftaler med en eller flere frivillige organisationer.

Efterværn og brobygning

Vi skal være meget bedre til at bygge bro for de anbragte unges overgang til voksenlivet. Broen til voksenlivet skal optimalt indtænkes meget i tidligt og som en integreret del af den støtte, der gives til barnet i form af hverdagslivskompetencer, netværk, læring, mv. Og det skal sikres, at vi ikke lader unge, vi som samfund har haft et ansvar i forhold til, i stikken. Kommunerne er ved at realisere den sammenhængende kommunale ungeindsats for de unge der ikke er i uddannelse eller beskæftigelse.

Der er alt for mange beretninger og undersøgelser, der viser, at unge snubler i overgangen fra ung til voksenlivet, der er svært for alle, men endnu sværere for børn og unge, der ikke har et hjem at komme tilbage og hente ressourcer hos.

DS mener, der bør være en ret til efterværn for alle anbragte børn og unge, og at bestemmelserne om efterværn bør udvides til det 25. år.

DS mener, at Servicelovens bestemmelser for efterværn bør gøres mere fleksible, så der gives hjemmel til mange former for støtte til tidligere anbragte unge, herunder hjælp til bolig, økonomirådgivning mv.

DS mener, at anbragte unge – hvis de ikke umiddelbart under anbringelsen eller i forlængelse heraf er i uddannelse eller beskæftigelse - skal være omfattet af den sammenhængende ungeindsats i kommunerne.

⁸ Eksempler på velkendte tilbud som har eksisteret i flere år er "De Fire Årstider", "Baglandene" og "VIKASKU".

Kontinuitet og relationer

Den sociale indsats' forpligtelse til et helhedsperspektiv på barnet i et livsperspektiv vil for et barn og unges perspektiv også handle om kontinuitet og relationer. At tilværelsen ikke giver for mange skift og brud, og at der er personer, som kender og følger barnet gennem livet.

Betydningen af brud og skift fylder meget på anbringelsesområdet. Der er rigtig mange fortællinger og negative erfaringer fra børn og unge om skift. Skift i anbringelser, skift af sagsbehandlere, skift af kontaktpersoner og skift af personale på døgnophold osv. Skift, som skaber uorden i liv og læring, og skift, som gør relationsdannelse vanskelig, og som potentielt kan give skade på evnen til at danne relationer. En vigtig forudsætning for at sikre kontinuitet for børn og familier handler om fastholdelse af medarbejdere både i myndighedsarbejdet og på døgntilbud. Rammerne om og støtten til det sociale arbejde er vigtigt, fordi det sociale arbejde er komplekst og vanskeligt. Oplæring, faglig ledelse, supervision, rimelige normeringer er vigtige elementer.

DS mener, at der bør skabes rammer – lovgivningsmæssigt og økonomisk - for at oprettelsen af en sag på et barn udløser retten til én myndighedsperson for barnet. Myndighedspersonen skal tildes tid og mulighed for at skabe og vedligeholde en relation til barnet og barnets kontekst. Ved skift i myndighedsperson skal der ske en proces med overlevering.

DS mener, at der bør indføres en ordning som servicelovens §68a – videreført anbringelse - som skal etableres, når der er samtykke fra forældre, barn og anbringelsessted om det, og som kan anvendes efter 3 års anbringelse. Beslutningsgrundlaget skal være svarende til bestemmelserne i § 68a, men på frivilligt grundlag.

DS mener, at anbragte børn ved skift mellem opholdssteder (herunder hjemgivelse) skal sikres bedre kontinuitet ved, at opsigelsen af et tilbud alene kan ske med 3 måneders varsel. Det anbragte barn skal have ret til at få en person fra tidligere anbringelsessted med til det nye opholdssted i en overgangsperiode⁹.

DS vil foreslå at der i samarbejde med involverede aktører – herunder særligt repræsentanter for børnene – udvikles en "Barnets livsbog". Et it-understøttet redskab, hvor ansatte og andre involverede i barnets liv blev forpligtet til at bidrage til med fortællinger om barnets liv og hændelser omkring barnet.

Den specialiserede indsats og viden

Der er børn og unge, der har så komplicerede og sammensatte funktionsnedsættelser – psykiske lidelser, kognitive problemer og fysiske handicaps -

⁹ Som inspiration for en overgangsperiode kan der henvises til de metoder og tilgange der er brugt i Tværfaglige Udgående Teams - TUT-projektet.

at der er behov for støtte og behandlingsmæssig indsats også i døgnregi. Denne støttende indsats skal vi naturligvis som samfund både understøtte og udvikle af hensyn til de børn og unge, der har behov for støtte af mere specialiseret karakter. Og vi skal fastholde og udvikle den særlige viden, der er nødvendig for at gøre det optimalt.

Der er siden kommunalreformen på nogle områder sket en afspecialisering af de indsatser og den viden, der tidligere lå i amtskommunalt regi. Det er aktuelt alene de sikrede og særligt sikrede døgntilbud, der driftes regionalt og har rammer, som sikrer deres fortsatte drift og udvikling.

DS mener, der er behov for en gennemgribende analyse af behovet for specialiserede indsatser til børn og unge. En analyse, som skal have som endemål at lave en national plan for de specialiserede indsatser og den specialiserede viden, der bør stå til rådighed.

DS mener, at den nationale plan for specialiserede indsatser og viden skal sikre, at de nødvendige indsatser og viden understøttes nationalt både fagligt og økonomisk. En videre- og kvalitetsudvikling af VISO med tilhørende visitation og finansiel understøtning kunne være en mulig model.

Anbringelser uden samtykke

Anbringelser af børn og unge uden samtykke sker hyppigere i dag end tidligere. Både Social- og Indenrigsministeriet og Ankestyrelsen har lavet analyser af dette i 2019. Hvor det både ses, at antallet af børn anbragt uden samtykke hvert år er steget fra ca. 1200 børn og unge i 2007 til ca. 2500 børn og unge i 2017. Dette er sket i en periode, hvor det samlede antal af anbringelser er faldet fra i alt 12.500 børn til 11.400 børn – hvorfor andelen af børn og unge anbragt uden samtykke er mere end fordoblet over en tiårig periode.

Der er flere forklaringer på den større andel af anbringelser uden samtykke. En forklaring kan være øget retsbevidsthed blandt både forældre og kommuner, så anbringelser, der reelt ikke er frivillige, i højere grad behandles som anbringelser uden samtykke. En anden forklaring kan være, at kommunerne gerne vil sikre mere kontinuitet og ro omkring barnets anbringelse via en beslutning om anbringelse uden samtykke.

Dette til trods så må det i de fleste børnesager være et mål via et gennemgribende og godt samarbejde mellem kommune og forældre, at sikre en frivillig anbringelse og et samarbejde med forældrene om barnets anbringelse.

Trods et ønske om mere kontinuitet for børn i en anbringelse uden samtykke, så er der ofte meget uro i disse sager. Uanset et sikkert anbringelsesgrundlag, så er der juridiske muligheder for at anke beslutninger både i børn og unge udvalget og ift. formandsafgørelser. Disse juridiske muligheder skaber uro i sagerne og bidrager til usikkerhed for børnene og konflikter frem for samarbejde med forældrene.

DS mener, at børn anbragt uden samtykke skal sikres mest mulig ro i deres sag. Det vil derfor være ønskeligt, at genbehandlingsfrister ikke selvstændigt kan ankes. Og det bør undersøges, om det vil være muligt at sikre, at sager om samvær ikke virker forstyrrende for børn og unge anbragt uden samtykke.

DS mener, at der bør ses på, om grundlaget for formandsbeslutninger i børn og ungeudvalget er hensigtsmæssig til at sikre en hurtig og ansvarlig beslutning af hensyn til børnene. Det er særligt et problem, som bør løses i forhold til de børn, der skal anbringes fra fødslen, idet loven ikke åbner mulighed for en beslutning om anbringelse, før barnet er født.

Mere permanente anbringelser

Nogle børn har brug for en permanent anbringelse barndommen ud. Det gælder fx, hvor der efter en længere anbringelse er en stærk tilknytning mellem barnet og anbringelsesstedet (plejeforældrene), hvor der ikke er kontakt til forældrene, eller hvor kontakten til dem er skadelig for børnene. Det gælder også i tilfælde, hvor børnene selv ønsker det. Hertil eksisterer der allerede lovgivningsmæssige muligheder, da man efter 3 års anbringelse kan anbringe barnet mere permanent på baggrund af den tilknytning, barnet har til anbringelsesstedet (typisk plejefamilien). Man kan også lave en åben adoption, hvor barnet adopteres af plejefamilien, men hvor der gives mulighed for samkvem med de biologiske forældre.

Begge disse ordninger bruges i begrænset omfang – uanset at reglerne er lempet for et par år siden.

DS mener, at det bør undersøges, hvordan man kan realisere de intentioner, der lå bag indførelsen af disse ordninger, der åbner for mere permanente anbringelser, og dermed kan sikre ro om børn, som er anbragt i lang tid.

Plejefamilieanbringelser

Udviklingen af anbringelsesområdet er de sidste 5-10 år gået mod en forholdsmæssig øget andel af plejefamilieanbringelser. En udvikling, som tydeligst har taget fart siden Barnets reform i 2011.

Anvendelsen af plejefamilier til anbringelse og aflastning giver rigtig god mening i forhold til de bestræbelser, der er i den sociale indsats for at sikre inklusion og hverdagsperspektiv som en styrkende faktor for udsatte børn og unge. Der er alt andet lige bedre mulighed for at skabe tætte og vigtige relationer i børn og unges liv ved anvendelse af plejefamilien som indsats, når børn og unge skal anbringes.

Der har også de sidste år været fokus på at etablere flere anbringelser i netværksplejefamilier. En anbringelsesform der – hvis der sikres den nødvendige støtte til netværksplejefamilien – kan sikre barnet mere kontinuitet og mindre stigmatisering, idet anbringelsen fastholder barnets eksisterende relationer.

Der er indført en række ændringer på plejefamilieområdet, som har haft fokus på at forstærke familieplejeområdet og kvaliteten i plejefamilieanbringelserne. Det er godt.

Der imidlertid stadig udfordringer på området. Udfordringer i forhold til, om plejefamilierne er sikret den nødvendige støtte til deres opgave med det anbragte barn. Der er problemer med at rekruttere tilstrækkeligt mange egnede plejefamilier – det er særligt et problem i de større byer. Og der er udfordringer i forhold til plejefamiliernes aflønningsform.

DS mener, at kravene til kvalificering af plejefamilierne skal øges gennem mere uddannelse af plejeforældre. Herunder, at der sikres plejefamilierne en kvalificeret og tæt støtte i opstarten af en anbringelse.

DS mener, at støtten til plejefamilieanbringelserne lovgivningsmæssigt skal sikres ved, at plejefamilierne får støtte af familieplejekonsulenterne gennem regelmæssige besøg, minimum 10 om året.

DS mener også, at plejefamilierne skal sikres ordnede forhold lønmæssigt. Herunder en form for aflønning af netværksfamilieplejere. Principielt bør de lønmæssigt sidestilles med øvrige plejefamilier.

DS foreslår, at der iværksættes en undersøgelse af plejefamilier og rekrutteringsmulighederne. Herunder hvad der skal til at sikre rekruttering af plejefamilier i de større byer.

Forskning i de gode anbringelser

Det sociale område skal være meget mere vidensbaseret. Vi skal have meget mere og bedre forskning om anbringelser, som i højere grad tager udgangspunkt i den nutidige situation. Det skal være forskning, som både ser på beslutningsgrundlaget for en anbringelse, hvad der sker i anbringelsen, og hvad der skaber den gode anbringelse, samt hvordan der følges op. Og det skal være forskning, som både kvantitativt og kvalitativt ser på virkningerne af forskellige anbringelsesforløb og anbringelsesindhold.

Forskningen skal inddrage forskellige perspektiver og kilder. Herunder er det vigtigt at sikre, at anbragte børn og deres familier får en tydelig stemme i forskningen.

DS mener, at der skal udvikles en plan for den forskning, der er behov for at gennemfører på området. Det skal ske på baggrund af en forskningsoversigt af nyere dansk og udenlandsk forskning i anbringelser (en videreførelse af den forskningsoversigt som SFI lavede i 2003). Forskningsprogrammet skal følges af en referencegruppe bestående af interessenter, tidligere anbragte og forældre til anbragte børn.

Finansiering af den sociale indsats på børn og ungeområdet

Finansieringen af den særlige støtte til børn og unge bør understøtte den indsats og de resultater, vi ønsker på området.

Finansieringen af den særlige støtte til børn og unge har været tilrettelagt forskelligt gennem årene. Der har dels været tale om en delt finansiering mellem amt og kommuner, dels om en finansiering, hvor kommunerne betalte en grundtakst, og amterne betalte de udgifter, der lå over grundtaksten. Siden kommunalreformen i 2007 har finansieringen med få undtagelser (der sker en delvis refusion af udgifter i dyre sager¹⁰ været rent kommunal.

Finansieringen af den sociale indsats er således blevet mere sårbar over årene, og det økonomiske pres på kommunerne er stort på området. Der er kommet langt flere underretninger efter stærk en prioritering af det, og den tidlige og forebyggende indsats har opsporet flere familier og børn med behov for støtte. Der er i kommunerne således et stort arbejde med at behandle underretningerne, og der er langt flere familier som modtager støtte. Altså et langt større pres på kommunerne samtidig med, at den tidlige indsats har endnu ikke resulteret i væsentligt færre anbringelser.

DS mener, at en kommunale finansiering af området giver god mening og understøtter det tidlige og forebyggende arbejde med børn, unge og familier og fremmer samarbejdet mellem de arenaer, som børn og familier færdes i.

DS mener, at budgetloven bør justeres, så kommunerne gives bedre muligheder for at investere i mere langsigtede indsatser for børn og familier. Der bør indføres flerårige budgetter med mulighed for overførsel af forbrug mellem årene inden for budgetlovens fireårige udgiftsramme, og sanktionssystemet bør tilpasses, så aftaleoverholdelse i økonomiaftalerne med kommuner sker inden for samme fireårige periode.

DS mener, der er behov for at se på finansieringen af de specialiserede indsatser til børn og unge. Herunder de meget dyre enkeltsager. Der er behov for at med en mere solidarisk finansiering at sikre understøttelse og udviklingen af de indsatser og den viden, der er mere specialiseret. Se forslagene i afsnittet om 'Den specialiserede indsats og viden'.

¹⁰ Når udgifterne i en konkret sag overstiger 710.000 kr. årligt, refunderer staten 25 pct. af den del af kommunens udgifter, som ligger over dette beløb. For den del af udgifterne, der overstiger 1.420.000 kr. årligt, udgør statsrefusionen 50 pct.